

רע"פ 1756/16 - נתנאלי ימיני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1756/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
נתנאלי ימיני

לפני:
ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
מחוזי מרכז-לוד מיום 21.2.2016 בעפ"ת
15-07-56731-56731-15
שניתן על ידי כבוד השופט הבכירה נ'
אהד; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד דוד גולן

בשם המבקש:

החלטה

1. לפנוי בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט הבכירה נ' אהד) בעפ"ת 15-07-56731 מיום 21.2.2016, בגין נדחה ערעורו של המבקש של גזר דיןו של בית משפט השלום לטעבורה בפתח תקווה (השופט ט' אוסטפלד נאו) בפל"א 5773-06-14 מיום 5.7.2015, כפי שיפורט להלן.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הורשע בבית המשפט לטעבורה, על יסוד הודהתו בעבודות כתוב אישום, בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ללא רישיון

עמוד 1

נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) בצוירוף סעיף 62(1) לפקודת התעבורה (להלן: עבירת נהיגה ללא רישיון); ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח תקופה, לפי סעיף 2 לפקודת רכב מנوعי [נוסח חדש], התש"ל-1970. על פי עובדות כתוב האישום, המבוקש נפסל מלאחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים בגין דינו של בית המשפט לתעבורה בתל אביב,ipo בפ"ל 3690-04-14 מיום 20.4.2014 (להלן בהתאם: התקן הקודם ו-הפסילה). חרף האמור, ביום 22.6.2014 המבוקש נמצא נהוג ברכב – וזאת, בעוד הפסילה בתוקף.

3. בעניינו של המבוקש הוגש תסקير, בו הביע שירות המבחן את התרשםותו כי המבוקש נוטה לפרטנות מהירות ולהתנהגות פורצת גבולות בתחום התעבורה, וכי הוא אינו מודיע לביעתיות ביצוע עבירות מסווג זה. עם זאת, שירות המבחן מצא כי מעצרו של המשיב היווה גורם מרთיע עבורו בטוחה הקרוב, והמליץ לשלב אותו בטיפול פסיכו-חינוכי למניעת היישנות עבירות.

4. ביום 5.7.2015, גזר בית המשפט לתעבורה את דינו של המבוקש. בגין דינו, בית המשפט הדגיש תחילה כי המבוקש מעולם לא הורשה לנוהגה וכי לחובתו עומדות שלוש הרשעות קודמות לעבירות של נהיגה ללא רישיון. בית המשפט לתעבורה עמד על החומרה הרבה הנשכפת לשולם הציבור מאדם החוזר ומתישב אחורי הנהיגה, חרף העובדה כי מעולם לא הורשה לכך, ועל הצורך בענישה חמירה בעבירות אלה, העולה כדי מסר בפועל. בית המשפט לתעבורה ציין כי לחובתו של המבוקש עומדת העובדה כי כבר בתיק הקודם, כאשר המשיבה ביקשה להטיל עליו עונש מסר, הוא טען בתגובה כי מספר ימי מעצריו היו עבורו גורם מרთיע ו"נקודות אל-חזר" – אך בפועל שב וביצע עבירה דומה בחודשים לאחר גזר הדין. מאידך, בית המשפט לתעבורה התחשב בנסיבות האישיות של המבוקש, אשר כללו נטיית אחריות מצדיו, הבעת חרטה על מעשיי ונסיבותיו האישיות. נוכח כל אלו, בית המשפט לתעבורה דחה את בקשתו של המבוקש להסתפק בהארכת תקופת המסר המותנה שהוטלה עליו בתיק הקודם, והשית עליו עונש של 10 חודשים מסר בפועל; הפעלה של עונש המסר המותנה מהתיק הקודם, כר' שירותה בחופף לעונש המסר בפועל; פסילה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה של שלוש שנים; הפעלת עונש של 6 חודשים פסילה על תנאי מהתיק הקודם; ו-12 חודשים פסילה על תנאי למשך 3 שנים כי לא יעבור עבירה מהעבירות בהן הורשע.

5. המבוקש ערער על חומרת העונש בבית המשפט המחויז, ובין היתר טען כי בית המשפט לתעבורה שגה בכך שלא אימץ את המלצת שירות המבחן להורות על הארכת תקופת התנאי לפרק זמן נוסף. המבוקש ציין כי הוסכם בין המשיבה לאחר הרשותה כי היה ויינתן תסקיר מעצר חיובי – איזו תשקל המשיבה להסכים להארכת המסר המותנה חלף עונש מסר בפועל, ולשיטתו המשיבה הביעה בדיון בפני בית המשפט לתעבורה עדמה המונוגדת להסכם זו. לאחר דיון במעמד הצדדים ביום 22.11.2015, הפנה בית המשפט המחויז את המבוקש אל שירות המבחן לשם ערכית תסקיר נוסף. בתסקיר זה, תואר כי המבוקש השתלב בתוכנית טיפולית למניעת היישנות עבירות נהיגה, והובעה התרשםותו של שירות המבחן כי המבוקש מונה מתוך מוטיבציה פנימית לערכית שנייה בדפוסי התנהגותו. על כן, שירות המבחן חזר על המלצתה כי יוארך המסר המותנה (להלן: התסקיר השני). ביום 21.2.2016, בית המשפט המחויז דחה את ערעורי של המבוקש. בפסק דין, בית המשפט הפנה לפסיקה לפיה עבירה חוזרת של נהיגה בידי מי שאינו מורה לכך מחיבת עונש מסר בפועל, שתקופתו תיגזר מנסיבות ביצוע העבירה. בנסיבות המקירה, בית המשפט המחויז הפנה אף הוא לתיק הקודם בעניינו של המבוקש, ולעובדה כי חזר על ביצוע עבירות נהיגה ללא רישיון רק חודשים לאחר שטען כי למד את החק. על יסוד האמור, בית המשפט המחויז קבע כי לא נמצא נימוקים אשר יצדקו את הארכת המסר המותנה במקרה הנדון חלף עונש מסר בפועל. مكان הבקשה שלפני).

הבקשה למתן רשות ערעור

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

6. בבקשתו שלפניי, המבקש טוען כי לא נקבע בעניינו מתחם עונש הולם בגין דינו של בית המשפט לטעבורה, וכי בית המשפט המחויז כלל לא התייחס לסוגיה זו בפסק דין. לעומת זאת המבקש, בית המשפט לטעבורה הסתפק בציון מדיניות הענישה בעבירות דומות, וכי בכך לא עמד באמות המידה הנדרשות על פי תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 והטיל עליו עונש שאינו מקיים את עקרון הענישה האינדיבידואלית ואת עקרון ההלימה.

7. בנוסף, המבקש חוזר על טעنته כי נערך בין המשיבה הסדר, לפיו היא התחייבה להסכים להארכתו של המאסר המותנה חלף מאסר בפועל, אם הتسקיר שיתקבל יהיה חיובי. לשיטת המבקש, הتسקיר שהוגש בסופו של דבר אכן היה חיובי, תוך שהודגש כי אינו בעל דפוסי הנהגות עבריניים מושרים והומלץ על הארכת המאסר המותנה לצד שלוב בהליך טיפול. לדידו, נוכח עדמתה של המשיבה כי הتسקיר בעניינו אינו חיובי, מתעוררת השאלה לפי אילו פרמטרים יקבע מתי יחשב תסקיר חיובי. כמו כן, המבקש גורס כי הפניות לגיטימיות וממשית, אשר מטה את הקף לכיוון המשפט המחויז יהיר אותו כי אינו מחויב לדבר בו, יצרה בלבו ציפייה לגיטימיות ומשית, בהוראותו של בית המשפט המחויז עצמו, קבלת הערעור. לבסוף, המבקש טוען כי העובדה שהחל כבר בהליך שיקומי, בהוראותו של בית המשפט המחויז עצמו, חייבה הענקת משקל לשיקולי השיקום - במובן זה שיוארך עונש המותנה חלף מאסר בפועל.

דין והכרעה

8. אין בידי לקבל את התביעה לממן רשות ערעור. הלכה היא כי רשות ערעור שני תינתן רק במקרים בהם עלתה מהבקשתו סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (בר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת או הדר חיפה בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנים שיקולי צדק יהודים בניסיבות המקירה (ראו: רע' פ 5066/09 אוחין נ' מדינת ישראל (2010.4.22)). עינתי בבקשתו ובפסק דין של הערכאות הקודמות, ולא מצאת כי התביעה שלפניי מעוררת שאלה עקרונית או שיקולי צדק המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה.

9. עניינה של התביעה שלפניי הוא בחומרת העונש שהוטל על המבקש. כאמור, חומרת העונש אינה מקימה עילה לממן רשות ערעור, אלא במקרים נדירים בהם העונש סוטה במידה ניכרת ממדיניות הענישה בעבירות דומות (ראו: רע' פ 9102/15 פאר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.1.2016); רע' פ 1429/13 מוסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (25.7.2013)). במקירה שלפניי, לא מצאת כי עונשו של המבקש מבטא סטייה כלשהי, ובוודאי שלא סטייה ניכרת, מדיניות הענישה הרואה. ראשית, אצין כי בנגדו לטעنته של המבקש, עונשו נגזר הן בהתאם למединיות הענישה הנוגעת בעבירה חוזרת של נהיגה בידי מי שמעולם לא הורשה לכך, והן בהתאם לניסיבות לחומרה ביצוע העבירה הקיימות בעניינו, דהיינו – העובדה כיבחר לנוהג ללא רישיון זמן קצר בלבד לאחר שנגזר עונשו במסגרת התקין הקודם ולאחר שתען במסגרתו כי מעכזרו באותו תיק היווה עבورو את "קו פרשת המים". בכך, המבקש הפגין זלזול בהוראה שיפוטית (ראו והשוו: רע' פ 1076/16 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.2.2016)) ופגע פגעה ניכרת באפשרות לתת בו אמון ולהסתפק פעמי נספת בעונש מאסר מותנה. בנסיבות המקירה, סבורני כי עונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש הוא ראוי וכי הוא מזמן כבעי בין מכלול השיקולים הضرיכים לעניין – ועל כן, אני מוצא כל עילה להתערבות בו.

10. כן אין בידי לקבל את טענותו של המבקש בסוגיית ההסדר עם המשיבה. ההסתכמה במסגרת ההסדר, כפי שהיא מובאת על ידי המבקש בבקשתו, הייתה כי הוא יישלח לتسקיר שירות מבחן שבמידה ויהי חיובי, המאשר תהקוול להאריך את המאסר המותנה העומד כנגד הנאשם" (הגדרה הוספה – ס.ג.). אינני מוצא בדברים אלה כל התחייבות

מצדה של המשפט ל走出ה כלשהי, ובוודאי שנשמרתה בה זכותה של המשפט לא להאריך את המאסר המותנה אף אם הتسkieר יהיה חיובי. לפיכך, השאלה העקרונית אותה הציג המבוקש כלל לא מתעוררת במקרה שלפני.

11. אף דין טענתו של המבוקש בדבר ציפייה לגיטימיות אשר נוצרה לו כאשר הופנה לקבלת הتسkieר השני – להידחות. כלל ידוע ומוכר הוא כי תסkieר שירות המבחן משמש ככללי עזר חשוב בידי בית המשפט, וכי הוא מסיע לבית המשפט לעמוד על נסיבותיו האישיות של הנאשם ועל סיכון שיקומו. עם זאת, ידוע גם הכלל כי תסkieר שירות המבחן אינו מחייב את בית המשפט, אשר בוחן מגוון שיקולים רחב יותר מאשר אוטם בוחן שירות המבחן (ראו: ע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (11.1.2016); רע"פ 8344/15 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.12.2015)). לפיכך, נפסק כי אין בהפניה למסkieר שירות המבחן כדי לבסס טענת הסתמכות שתהיה רואיה להגנה מצדו של הנאשם, וכי כל ציפייה שנוצרת אצל בעקבות הפניות למסkieר, אינה בוגדר ציפייה לגיטימית (ראו: רע"פ 8762/14 אבו חמד נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (15.1.2015); רע"פ 1623/14 גבראה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (1.4.2014)). אף בנסיבות המקרה שלפני, לא מצאתי כל עיגון לטענתו של המבוקש כי נוצרה אצל הסתמכות כלשהי נוכח הפניות לקבלת הتسkieר השני, הרואיה להגנה. על כל האמור, הגעתו לכל מסקנה כי אין מקום להיעתר לבקשתה למתן רשות ערעור.

12. סוף דבר, הבקשה נדחתת. משכך, מילא גם הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר מתיתרת.

ניתנה היום, ו' באדר ב' התשע"ו (16.3.2016).

שפט